

Josefina Cambra

Degana del Col·legi Oficial de Doctors i
Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències
de Catalunya

**Institució Cultural del CIC
Fundació Privada**

Via Augusta, 205
08021 Barcelona
Tel. 93 200 11 33
iccic@iccic.edu
www.iccic.edu

Segell
Publicació de la Institució
Cultural del CIC, Fundació
Privada

Direcció de la revista
Teresa Triadú

Continguts
Col·legi Oficial de Doctors i
Llicenciats.

Personal de les escoles de la
ICCIC

Col·laboradors externs

Supervisió lingüística
Linguacom, SL

Disseny i maquetació
MANEKO

Fotografies
Diàleg: Mireia Serrano

Escoles: Roser Grivé i Jo
Johnson

Persones: Worldcoo

Víncles: Cristina Puig

Destacats: Dan Costa

Impressió
Winihard

Dipòsit legal
B-21561-05

ISSN
2013 – 0775 (paper)

2013 – 0783 (internet)

Edició
2.500 exemplars

Consulta
www.iccic.edu
www.raco.cat

Contacte
segell@iccic.edu

 escola
batxillerats

 escola
cicles formatius

 escola
idiomes

 escola
Barcelona

 escola
Sant Cugat

 escola
música

Sumari

03 Editorial

Conversa amb Josefina Cambra
Per Teresa Triadú

04 Diàleg

12 Escoles

Llegir El Petit Príncep és tot un projecte!
Escola Thau Sant Cugat
Per Roser Grivé
Implementem el treball per projectes
CIC Escola d'Idiomes
Per Joanne Johnson
Pragmàtica a l'aula o la metàfora del vestit
CIC Escola d'Idiomes
Per Júlia Barón, Raquel Gómez i Joanne Johnson

16

Persones (Alumni)

Worldcoo – Petites donacions per grans causes
Per Sergi Figueres, Aureli Bou i Clàudia Cruces
Alumni Escola Thau Barcelona i CIC Batxillerats
Promoció Thau'2000 - CIC' 2002

20

Educació, societat i valors

“El nostre Estil d'Educar” – El marc educatiu de referència de la ICCIC,
revisat i actualitzat
Per Ricard Bahí
Presentació a la comunitat educativa - “El nostre Estil d'Educar – 2018”,
Transcripció de la intervenció durant l'acte al Col·legi de Doctors i Llicenciats
Per Jordi Riera

28

Víncles

Fiction Express by Boolino – Una eina de lectura progressiva en anglès
Per Cristina Puig

30

Destacats

Presentació de la guia “Com es pot llegir el Petit Príncep” de Roser
Grivé, professora de l'Escola Thau Sant Cugat i Irene de Puig,
cofundadora del Grup IREF
Presentació del document “El nostre Estil d'Educar”, a càrrec del Dr.
Jordi Riera, president
de la comissió pedagògica del Patronat de la ICCIC

Editorial

Aquest nou exemplar de la revista *Segell* té un valor rellevant per a tots els qui formem part de la Institució Cultural del CIC, perquè conté la definició i la presentació de la nova versió del document “El nostre estil d'educar”, que assenyala la vocació educadora de la nostra institució i és el marc de referència de les nostres escoles, al voltant del qual s'estableixen els projectes educatius propis.

Teresa Triadú
Direcció de la revista

Obrim la nostra revista amb l'entrevista a Josefina Cambra, degana del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya, entitat dedicada a representar i defensar els interessos professionals dels mestres i professors col·legiats.

Com diu la seva degana, el Col·legi té per objectiu, sobretot, la dignificació social i econòmica dels docents per mitjans diversos, com ara l'organització de cursos de formació permanent i altres activitats, així com la complicitat davant l'Administració, institucions i tribunals, amb legitimació per ser part en els litigis que afectin els interessos professionals.

La Institució Cultural del CIC, com a centre adherit al Col·legi, té un lligam estret de col·laboració i participació en moltes de les seves activitats.

Sobre els projectes de qualitat que anomenàvem, a l'apartat Escoles hi trobem un projecte que neix a l'Escola Thau Sant Cugat: “Filosofia amb *El Petit Príncep*”, que es treballa a tercer de secundària. L'alumnat hi respon amb creacions pròpies i inèdites que es perpetuen any rere any; viuen el projecte, aprenen i l'incorporen al seu creixement. L'activitat de lectura i el projecte Filosofia 3/18 es troben amb el treball sobre *El Petit Príncep* que es du a terme a la sessió de filosofia.

CIC Escola d'Idiomes també presenta un parell de projectes creatius. En primer lloc, una iniciativa de treball per projectes en anglès. Davant la constatació que l'alumnat més jove cada vegada parla amb més fluïdesa i, en canvi, l'avaluació que se'ls feia no s'adequava a aquesta realitat, hi va haver un replantejament del sistema avaluador i la proposta d'introduir projectes en l'aprenentatge i l'ús de la llengua anglesa a classe.

L'altre projecte, innovador, és l'ús de la pragmàtica a l'aula d'anglès: “Learning pragmatics through tasks: when interaction plays a role”. Tenint en compte que la pragmàtica està relacionada amb la interacció, es van elaborar materials amb aquesta metodologia que ajuda a millorar les habilitats comunicatives.

A l'apartat Alumni, tres antics alumnes de Thau Barcelona i CIC Batxillerats, el Sergi Figueres, l'Aureli Bou i la Clàudia Cruces, ens expliquen la seva experiència en la creació i el desenvolupament d'un projecte social: Worldcoo, Petites donacions per a grans causes.

Una iniciativa pensada per ajudar les persones que més ho necessiten. Estan convençuts que amb petits actes quotidians es poden assolir grans canvis al nostre entorn i han encarat el repte amb il·lusió i esforç, els quals, juntament amb la solidaritat, són alguns dels valors que, com diuen, han après durant el seu pas per l'Escola Thau Barcelona i CIC Batxillerats.

Uns valors, entre d'altres, que a l'apartat Educació, Societat i Valors queden reflectits en els articles que ens parlen de la revisió i l'actualització del document “El nostre estil d'educar”. L'article de Ricard Bahí, director pedagògic de la ICCIC, ens explica com es defineix el perfil de l'alumnat i del docent. Parla d'un document viu que permet la reflexió i la fonamentació per avançar en la millora contínua.

El doctor Jordi Riera, president de la Comissió Pedagògica del Patronat, va fer la presentació del document “El nostre estil d'educar” a la comunitat educativa, a la seu del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i Ciències de Catalunya.

Presenta un document arrelat a l'ideari de la ICCIC, des d'on la institució vol projectar la seva missió i visió de l'educació. Posa en relleu el procés participatiu circular que, des de la Comissió Pedagògica del Patronat fins als claustres, l'alumnat, les famílies i els agents comunitaris vinculats a la ICCIC, han donat una informació molt important a l'hora d'elaborar el document final.

A l'apartat Víncles, hi trobem un article de Cristina Puig, sòcia i cap de màrqueting de l'empresa Fiction Express by Boolino, que ha ideat una metodologia de lectura progressiva en anglès, que CIC Escola d'Idiomes ha incorporat al seu programa.

Finalment, als Destacats, hi trobem dues presentacions relacionades amb projectes ja esmentats: la presentació de la guia “Com es pot llegir *El Petit Príncep*” i la presentació del document “El nostre estil d'educar”.

Esperem de nou que gaudiu de la lectura d'aquest *Segell*, que pretén, una vegada més, mostrar alguns aspectes de la nostra tasca educativa.

Diàleg

Conversa amb Josefina Cambra

Degana del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en
Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya

Josefina Cambra és llicenciada en ciències, secció biologia, per la Universitat de Barcelona. Actualment és degana del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya.

És presidenta del Consejo General de Colegios de Doctores y Licenciados en Filosofía y Letras y en Ciencias de España, organisme d'àmbit estatal que engloba tots els col·legis de llicenciats de l'Estat i representa més de 35.000 docents. També és membre del Consell Escolar de l'Estat com a personalitat de reconegut prestigi en el camp de l'educació i de la renovació pedagògica.

Arran de l'organització dels Jocs Olímpics de Barcelona, va ser la directora del Departament d'Assistents Lingüístics del COOB'92.

Va ser directora de Comunicació del Fòrum Universal de les Cultures Barcelona 2004 i gerent de l'Institut Català de la Mediterrània.

Ha format part de diferents activitats de projecció internacional, com l'organització d'un projecte educatiu amb la Xina des del 2013, la fundació i la direcció de la Secció de Batxillerat Internacional de l'Escola Sant Gregori,

Teresa Triadú
Cap del Departament
de Comunicació de la ICCIC

“L’origen de la meva activitat docent ve de molt enllà”

L’organització de la delegació espanyola a la constitució del Primer Parlament Europeu de Joves, la constitució d’AEDE Catalunya (Associació Europea d’Ensenyants) i les col·laboracions amb diferents universitats franceses, com l’Institut des Sciences Appliquées de Toulouse (INSA).

És membre de la Junta Directiva de la Intercollegial de Col·legis Professionals de Catalunya des de l’inici, l’any 2011. La Intercollegial representa més de 100 corporacions professionals de Catalunya, amb més de 200.000 col·legiats i col·legiades de tots els sectors professionals. També és membre de la Comissió Sectorial d’Acció Social, Ensenyament i Humanitats i des del 7 de juny de 2018 en lidera la Comissió d’Ensenyament.

És patrona de la Fundació Caixa d’Enginyers.

Ha estat diputada del Parlament de Catalunya, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Quin és l’origen de la seva activitat en l’àmbit docent? I la seva trajectòria?

L’origen de la meva activitat docent ve de molt enllà. Quan vaig acabar el batxi-

llerat, al Liceu Francès, vaig estudiar el PREU a l’Institut Montserrat. En acabar-lo i entrar a la universitat, a la Facultat de Biologia, necessitava treballar, i a través d’un anunci de *La Vanguardia* vaig trobar una escola anglesa al barri de Sant Gervasi, que feien el batxillerat en petits grups de 6-7 alumnes i necessitaven un professor per fer totes les assignatures de ciències, malgrat que jo encara era estudiant. Em vaig presentar per a aquella feina i em van contractar. Al cap d’un temps van veure que necessitaven algú que fes tot l’àmbit de lletres, ho vaig proposar a la meva germana i al cap d’un any ella també s’hi va incorporar com a professora de lletres. O sigui que entre la meva germana i jo fèiem tot el batxillerat, i quan arribava l’estiu els portàvem a examinar-se a l’institut i ho aprovaven tot molt bé. La meva estada en aquesta escola, que va ser molt agradable, l’alternava amb les classes a la universitat i les pràctiques de biologia, per la qual cosa hi havia molta feina per combinar-ho tot.

En acabar els estudis, el catedràtic de microbiologia, que tenia relació amb les escoles Decroly, em va proposar que hi anés a treballar, però no vaig arribar a entrar-hi perquè em va sortir l’oportunitat d’entrar a l’institut públic de Sabadell, on m’hi vaig estar quatre anys. De fet, vaig fer la trajectòria inversa que fan els docents: la majoria treballen primer

J

“Hi havia un respecte per part de l'alumnat”

a la concertada, per exemple, i en algun moment volen establir la seva plaça i fan oposicions i passen a la pública. Així que vaig estar quatre anys a la pública, però ja cap a l'últim any hi va haver molts problemes de disciplina, fins i tot amb pallisses a algun dels professors. Jo ja havia tingut el meu segon fill i vaig pensar que aquella vida, amb aquell risc, no em convenia. Vaig anar a parlar amb la que llavors era la directora i li vaig dir que plegava aquell curs. Al setembre vaig pensar què havia de fer, vaig descartar fer oposicions. En aquell moment era complicat, havies d'anar a Madrid dos mesos i jo tenia dues criatures petites, per tant allò era totalment inviable. Vaig buscar i vaig saber que a l'escola Sant Gregori es jubilava el professor de ciències, m'hi vaig presentar i així vaig entrar en aquesta escola, on vaig estar més de 15 anys. A part de ser professora de ciències, hi vaig incorporar i dirigir el batxillerat internacional. Van ser uns anys molt constructius. Es pot dir que allà vaig aprendre l'ofici. Em vaig incorporar en cos i ànima a la professió docent.

La professió docent té la consideració que li pertoca? Quins són els elements indispensables per a una professió docent de qualitat?

En l'època en què jo estava activa al centre no em puc queixar de la consideració que teníem els docents, tant des del punt de vista social com de les famílies. Hi havia un respecte per part de l'alumnat, el professorat hi tenia un ascendent. Però aquest ascen-

dent sempre te l'has de guanyar, amb exigència i empatia alhora.

És cert que aquesta consideració envers els docents s'ha anat perdent amb els anys i és un problema social. La societat no aprecia prou el valor del coneixement i de la professió docent. Això ens ha portat a una societat molt més superficial degut a diferents factors com el ritme de vida accelerat, la manca de temps, sovint, en l'àmbit familiar, per dedicar a l'educació o la manca de comunicació. Això ha comportat una certa pèrdua en la consideració.

Però, d'altra banda, la mateixa Administració i la mateixa estructuració dels estudis són les que han de fer que els docents que hi arribin estiguin ben preparats. Cal que l'Administració, la universitat, tots els implicats en la professionalització proporcionin qualitat, que hi hagi una exigència i un bon nivell professional, i paral·lelament, amb vista a les famílies i la societat en general, cal intentar revalorar aquesta professió. Per tant, aquí tots hi hem de jugar. El Col·legi també té l'obligació d'aportar-hi valor específic.

Aquest principi de curs el Govern de la Generalitat va presentar un document que recull un conjunt d'accions per millorar i prestigiar la professió del mestre i de la mestra i del professorat unificant el cos dels docents en un de sol perquè puguin impartir docència a primària i secundària. Què li sembla aquesta iniciativa?

Des del Govern de la Generalitat i també de l'Estat espanyol i arreu en

“Perquè la professió docent és la de tots, no hi ha dubte, tots són mestres”

molts països europeus s'està fent un esforç per intentar millorar i prestigiar la professió, perquè tothom és conscient que s'ha anat devaluant. En aquest sentit ha sorgit la idea d'unificar el cos de docents. Aquesta idea del cos únic és molt antiga, no és res de nou. L'important no és tant el nom que se li vulgui donar, sinó saber distingir bé. La carrera de mestre ja forma les persones per anar directament al món de l'ensenyament i, per tant, la part didàctica ja hi és inherent, però també cal que els mestres adquireixin uns continguts sòlids, importants, fins i tot de cultura general. Per part del professorat especialista, de ciències o de lletres, cal exigir les dues coses: un bon nivell de la matèria, aprofundit i actualitzat, i la part de didàctica, d'experiència docent, de capacitat pedagògica. És un cos únic, és evident, però hem de tenir clar que no tothom ho pot fer tot.

Al Col·legi, quan fa set o vuit anys van aparèixer els graus d'infantil i primària, vam incorporar aquests graduats de manera immediata. Abans no podíem perquè era una diplomatura. Però en ser graduats ja es podien col·legiar. Perquè la professió docent és la de tots, no hi ha dubte, tots són mestres, estiguin en un nivell o en un altre. Tots tenen la mateixa professió i tenen molts elements en comú que els uneixen en aquest camí. De fet, també a l'Escola d'Estiu que celebrem cada any es fan molts cursos internivells, adreçats tant a docents de primària com de secundària.

Ha col·laborat, també, en l'àmbit universitari. Quin tipus de col·laboració hi va tenir? Creu que la universitat hauria de reflexionar sobre la formació dels docents i adaptar-la a les necessitats actuals?

La meua col·laboració amb la universitat ha estat fonamentalment en formació permanent del professorat, que és un tema que sempre m'ha interessat, en estar sempre involucrada en el món de la docència. En l'àmbit de la formació dels docents, la universitat té molta feina per endavant. S'ha de revisar molt bé. El docent tant de primària com de secundària ha de millorar la seva formació. Hi ha d'haver més exigència de nivell, fins i tot es parla de la necessària selecció del professorat. Al capdavant, la universitat ha de donar una formació elevada. Respecte al professorat de secundària, ha de tenir una molt bona formació de base, però també ha de disposar d'una preparació didàctica adequada. Durant molt de temps es van fer els famosos CAP (certificat d'aptitud pedagògica), però era una formació molt superficial, era un pur tràmit que tothom podia fer fàcilment. Les coses han millorat amb el màster, que és molt més exigent. Tot i així el màster té mancances, especialment en la part pràctica. Cal fer una reflexió sobre tot plegat i la universitat hi ha de col·laborar. Al Col·legi fem també aquesta funció d'acompanyant a l'inici de la professió.

Ha estat membre del Consell Escolar de Catalunya i del Consell Superior d'Avaluació. Quina és la funció d'aquests organismes? La seva tasca connecta amb les necessitats dels centres escolars i la comunitat educativa?

He estat membre efectivament del Consell Escolar de Catalunya durant molt de temps i actualment també formo part del consell escolar de l'Estat, perquè ocupo la presidència del Consejo General. Durant una època també vaig ser membre del Consell Superior d'Avaluació. La funció del Consell Escolar és molt important, perquè, malgrat que és consultiu i no vinculant, sí que és l'espai en què es recull el pensament de la comunitat educativa. Ens agradaria ser-hi representats com a Col·legi de Llicenciats, que de fet és el col·legi professional dels docents, i creiem que seria lògic que hi fóssim *de iure* i no *de facto* com fins ara. Hi són representats tots els estaments que tenen relació amb la comunitat educativa, és un bon fòrum de connexió, d'intercanvi i de debat que s'ha d'escollir, ja que és un òrgan que canalitza l'opinió.

Respecte al Consell Superior d'Avaluació, és un òrgan més tècnic. S'hi fan els estudis de valoració dels diferents nivells, en l'àmbit de la lectura, les ciències, les matemàtiques, etc. Es tracta d'estudis molt importants per tenir elements de valoració. Això no vol dir que posi remei a tot, ni ha d'arreglar

l'avaluació ni el sistema, però sí que pot mesurar on ens trobem, fer unes anàlisis periòdiques per saber en quina situació està el nostre alumnat en un moment determinat en tots els àmbits. Crec que és molt útil perquè l'Administració pugui prendre decisions i encarrilar les coses per millorar-les.

És degana del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i Ciències de Catalunya. Des de quan assumeix aquesta responsabilitat? Creu que li ha permès accedir a altres organismes?

Soc degana del Col·legi des del 1993. Vaig entrar al Col·legi abans, com a secretària general, perquè Mercè Izquierdo em va animar. Les dues donàvem classes al Sant Gregori, ella de química, i estava al laboratori de química, i jo de ciències, i portava el laboratori de ciències; els dos laboratoris estaven junts, ens vèiem molt i fèiem moltes coses conjuntament. Quan es va presentar a la candidatura per al deganat, em va proposar d'integrar-m'hi com a secretària general. M'ho vaig rumiar molt, perquè tenia molta feina amb les classes i les dues criatures petites, però em va fer il·lusió entrar en aquest àmbit. Al cap d'un any de ser-hi com a secretària em vaig adonar que calia dedicar-hi molt de temps, vaig reduir la jornada a l'escola, cosa que no va agradar gaire, perquè volia fer les coses ben fetes. Posteriorment, gairebé de manera natural, vaig acabar de degana. I mirant enrere n'estic molt contenta, perquè sempre he fet les coses amb entusiasme i il·lusió i això dona molta

satisfacció. No hi ha dubte que el fet d'estar tan immersa en el Col·legi m'ha permès accedir i conèixer molts altres organismes i persones. Això m'ha enriquit enormement. És pot dir que no m'he avorrit mai.

Parlem del Col·legi, la seva història i evolució.

El Col·legi és un organisme més que centenari, es va fundar el 1899. Vaig tenir la sort de poder celebrar-ne el centenari com a degana. El 1999 es va fer un acte molt bonic al Teatre Nacional de Catalunya. Hi van venir moltes autoritats, el president de la Generalitat, el president del Parlament, els rectors de les universitats, moltíssima gent.

El Col·legi va néixer en un edifici que hi ha al pati de la Universitat Central (edifici antic) que dona al carrer Aribau. Va instituir-se perquè es van començar a crear en aquell moment els primers instituts i calia regular l'entrada a la professió docent, en aquell moment bàsicament en l'àmbit de la secundària. Per tant, ja d'inici, va néixer com a col·legi dels docents. En aquell moment i molt més endavant s'hi col·legiaven els llicenciats en filosofia i lletres i derivats i també totes les ciències, que eren els que estaven fent classes. I els qui feia anys que donaven classes en escoles religioses s'hi havien de venir a registrar. Era una manera d'ordenar la professió, d'organitzar-la en el moment de més desenvolupament i es necessitava aquesta regulació. El Col·legi ha anat seguint tots els avatars de la societat, polítics i de tot ordre. En fer memòria arran del centenari, mirant els arxius, vam veure

que en un moment donat, a l'època franquista, es van haver de canviar els noms dels col·legiats al castellà, fins que es van poder recuperar. Per tant, lògicament el franquisme va entrar en el Col·legi, se'n va apoderar i el va dominar. De la mateixa manera, quan s'albira la democràcia en el Col·legi comencen a néixer els primers moviments que van fer possible el canvi que hi va tenir lloc. Hi intervé moltíssima gent. Parlem sovint de Ramon Fuster, perquè va ser el primer degà que va haver-hi en la represa de la democràcia.

L'evolució del Col·legi ha estat molt positiva. Les últimes juntes han estat de consens, cosa que permet treballar i així es pot créixer en determinats àmbits, com ara especialment la formació.

També hem tingut la sort que entre nosaltres, acompanyant-nos, hi ha hagut molts bons pedagogs, gent de prestigi del món de l'educació amb els quals ens hem sentit ajudats, assessorats, còmodes. Per exemple, Joan Triadú, que va ser el nostre primer Premi Ramon Fuster l'any 1981.

És important per als professionals de l'educació estar col·legiats? Quins són els objectius del Col·legi respecte als docents?

Recordo que, quan vaig acabar la carrera, de seguida vaig anar a col·legiar-me, molt i molt contenta. Encara no era a l'edifici actual, sinó en un pis de la Ronda Universitat. Encara recordo la il·lusió tan gran que em va fer, perquè era com un reconeixement, et senties integrada en la professió. Acabaves uns estudis i t'incorporaves a la professió,

“El meu somni és que la professió docent recobri prestigi i reconeixement”

era un signe extern que feia molta il·lusió.

Avui dia passa sovint que la persona jove que es vol col·legiar el primer que pregunta és què em dona el Col·legi?. És clar que donem moltes coses, però el més important no és el que li donem, sinó el que representa estar col·legiat, el fet d'estar entre altres que fan el mateix. Això és realment el més important. Si, a més a més, tens una assessoria jurídica gratuïta, una borsa de treball, una bona oferta de formació permanent, etc., doncs encara millor.

La Institució Cultural del CIC és “centre adherit” al Col·legi. Què implica aquest tipus de compromís?

És cert que tots els centres escolars han tingut sempre una estreta relació amb el Col·legi, potser en èpoques passades més que ara, quan es controlava que tothom que treballava en un centre havia d'estar col·legiat. Ara això ha disminuït i el lligam amb els centres és d'una altra manera. Així doncs, hem volgut fomentar que hi ha determinats centres amb els quals ens uneixen moltes coses, sigui perquè hem fet algun projecte conjunt, o perquè tenen alguns col·legiats que col·laboren com a formadors del Col·legi, entre altres raons. Amb aquests centres, ens hi sentim més vinculats gràcies a aquesta col·laboració més estreta. Per aquesta raó, vam instituir la figura de centre adherit, en la qual entren centres innovadors amb els quals el Col·legi col·labora en diversos

projectes. Això és molt important tant per al Col·legi, perquè ens aporta una dosi de realisme de les necessitats dels centres, com per al centre, perquè li oferim aquest lligam amb el Col·legi que li proporciona l'aprofundiment en els temes de la professionalització. Pensem que ha estat una bona idea, de moment no en tenim gaires, una quinzena, i juntament hem portat a terme experiències específiques que ens han resultat molt interessants per a totes dues bandes.

Entre les seves activitats de projecció internacional, que han estat moltes, volem destacar l'organització d'un projecte educatiu amb la Xina des del 2013, en el qual l'Escola de Batxillerat del CIC ha participat des de l'inici. Com va néixer aquesta iniciativa i què ha significat per al Col·legi i les escoles participants? És un projecte amb perspectives de futur?

Al Col·legi hem tingut projectes de projecció internacional des de fa moltíssims anys. Quan ni tan sols havíem entrat a la Unió Europea ja pertanyíem a l'Associació Europea d'Ensenyants i havíem anat a totes les seves assemblees.

Però, concretament, des de l'any 2013 vam pensar que calia obrir camí i no fer sempre el mateix. En l'àmbit internacional ens vam fer una reflexió i vam pensar que havíem d'anar més enllà del que és el món occidental, Europa i

els Estats Units, que és el que fèiem. En aquell moment, vam pensar en la Xina i en Rússia. Vam fer intents per obrir aquest camp en totes dues bandes i els contactes que van fructificar van ser els de la Xina, perquè vam tenir la sort que en una de les converses ens van adreçar a les germanes Qi, amb les quals ens hem avingut moltíssim. Tot i que elles no provenien del món de l'educació ni de la cultura, sinó més aviat de l'àmbit dels negocis, van saber captar la importància d'aquest projecte educatiu i cultural. Amb aquesta visió d'elles i la nostra empenta vam tirar endavant el projecte i ara ja fa cinc anys que s'està duent a terme.

Durant aquests cinc anys hem fet tots tipus d'activitats, hem visitat centres a la Xina, han vingut representants educatius xinesos aquí, han anat alumnes d'aquí cap allà, alumnes d'allà cap aquí. No es fa com un intercanvi de centre a centre, sinó que hem pretès tenir una visió més àmplia, per la qual cosa s'ha pactat amb ajuntaments, amb part de l'Administració que té la responsabilitat

d'affers exteriors o del món educatiu. Això et dona una idea completa de tot el sistema educatiu, com es desenvolupa a la Xina, quines necessitats tenen, què busquen, què busquem nosaltres i què en podem aprendre. Creiem que va més enllà d'un simple intercanvi entre escoles. Fins i tot hi ha una professora d'aquí que està fent classes des del 2013 en una escola de Hangzhou i aquesta persona va sortir dels nostres col·legiats: vam enviar una carta a tots els col·legiats, van arribar 12 candidatures i de seguida vam trobar aquesta persona, que era evidentment bilingüe en castellà i català, però també sabia molt bé el xinès, era traductora d'aquest idioma i ens va semblar la persona ideal. També hem tingut molt de contacte amb la universitat de formació del professorat de Xangai, hi hem anat un parell de vegades, hi hem intercanviat informacions, coneixements i experiències, i hem conegut el sistema de l'ensenyament a la Xina, que és molt diferent del d'aquí, l'alumnat, les aules, tot és molt diferent. Tot plegat et fa adquirir un seguit d'experiències i coneixements per compartir amb els centres adherits, dones unes eines molt interessants, obres unes portes cap a un món realment distant del món al qual estàs acostumat. És evident que la llengua és la primera barrera, i molt important, tant per als alumnes d'aquí com per als alumnes xinesos que estudien espanyol allí. Al final, sempre hem d'acabar entenent-nos en anglès, que

és la llengua global de comunicació, però això fa perdre el valor de moltes coses. I la cultura també és un altre element important; tot i que avui el món està molt globalitzat, en aquest tipus de països com ara la Xina encara hi ha moltes diferències de tipus cultural i també fins i tot de valors. Per exemple, allà hi ha moltes criatures en una aula, estan gairebé amuntegades i no se sent ni piu, el professor o professora és una figura molt respectada, és una autoritat. Les famílies tenen molt en compte el tema educatiu, per a elles és summa-ment important que els fills estudiïn.

Aquest projecte té moltes perspectives de futur, perquè cada vegada és més complet i cada vegada en sabem més. Volem seguir mantenint els contactes que hem tingut fins ara, però volem obrir més àmbits, per exemple amb Shenzhen, amb els quals ja havíem tingut una primera relació, sobretot en l'àmbit de la formació professional, i sembla que estan molt interessats a venir aquí. De fet, un grup d'una escola d'ensenyament artístics de Hangzhou van visitar CIC Cicles Formatius i van quedar entusiasmats.

Creiem important que es formin aquí professors de xinès, i que aquesta llengua es pugui convertir en assignatura optativa. Allà l'espanyol ja s'ensenyava com a idioma optatiu a la secundària, i aquí encara s'hi està treballant, hi ha converses, però evidentment caldria trobar bons mestres que no necessàriament han de ser professors que enviïn

de la Xina, que evidentment dominen la llengua però els falten les eines pedagògiques d'aquí. Hauria de ser gent d'aquí que aprengui bé el xinès. S'ha de planificar bé.

Per acabar, un somni. Quin seria el seu somni en el marc de l'educació al nostre país?

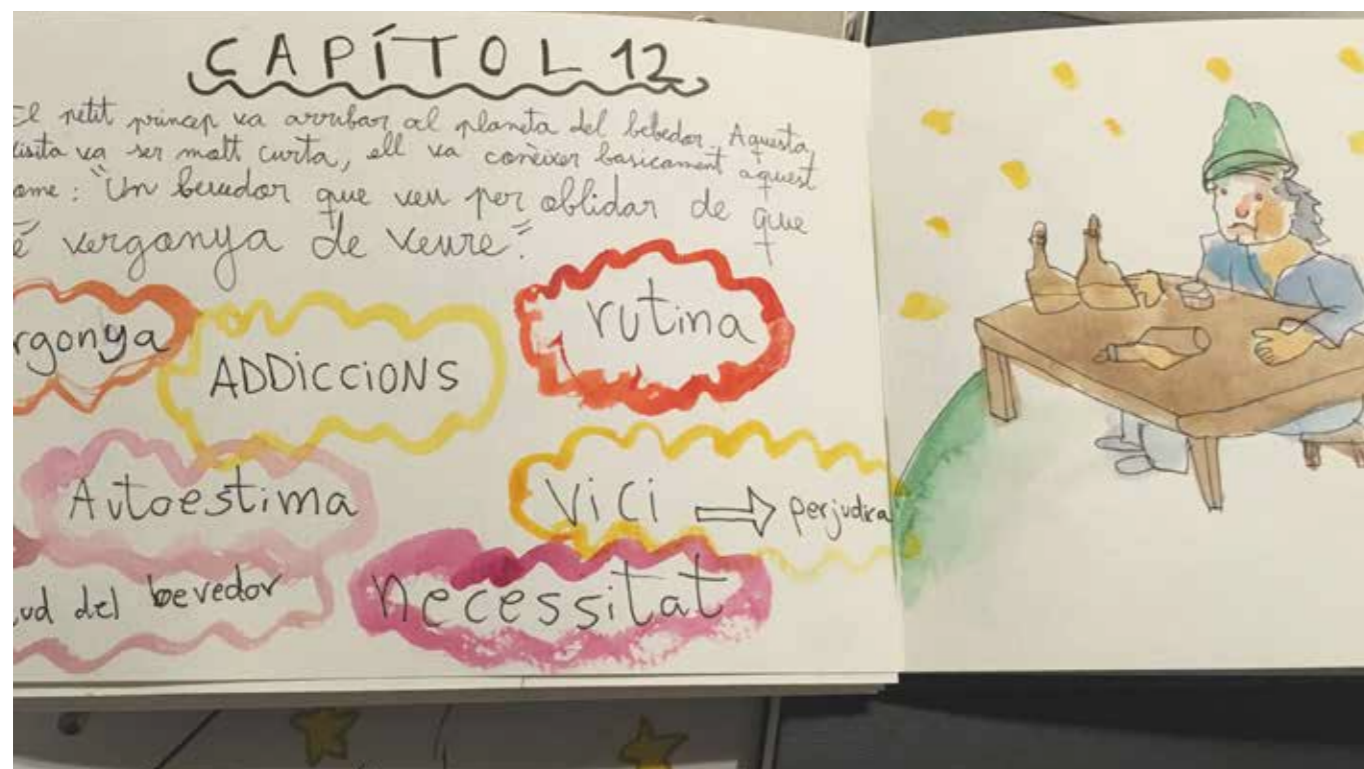
El meu somni és que la professió docent recobri prestigi i reconeixement, és indispensable si volem que les futures generacions visquin en un món millor. L'educació és clau perquè una societat evolucioni i sigui més justa i equitativa.

Moltes gràcies.

Escoles

Escola Thau Sant Cugat

Llegir *El Petit Príncep* és tot un projecte!

Roser Grivé i Solé

Professora de llengua, literatura i filosofia

El context...

Podríem dir que aquest projecte neix perquè l'Escola el promou, i el facilita, i es manté al llarg de 20 anys perquè s'acorda al projecte educatiu propi del centre. A l'Escola Thau, la cultura sempre ha estat present d'una manera natural i espontània en tot el projecte; impregna el centre des que s'entra, al vestíbul, on s'ofereixen de manera permanent diverses produccions artístiques dels alumnes. La cultura es respira als passadissos, i s'expressa i es manifesta amb formats i llenguatges

diversos per tots els racons exteriors i interiors. L'Escola ha generat sempre les condicions necessàries per afavorir la creació d'espais de vivència cultural i ha considerat l'alumnat com un agent creador. Aquest fet marca de manera rellevant la intervenció educativa, que va més enllà de traspasar una cultura ja creada per generar entre els alumnes totes les possibilitats creadores. En aquest marc, la funció docent se centra de manera explícita en el disseny d'entorns culturals que possibilitin la creació. Així doncs, el projecte "Filosofia amb *El*

Petit Príncep" neix perquè el projecte d'escola el facilita, el sustenta. I perquè l'alumnat hi respon amb creacions pròpies i inèdites que es perpetuen any rere any. Els participants en el projecte el viuen, aprenen i l'incorporen al seu creixement.

Per què *El Petit Príncep*?

D'altra banda, a l'Escola intentem complir l'encàrrec de transmetre el patrimoni i el fet cultural acuradament, sempre tenint molt present la selecció. Quan aquest fet es concreta en el fet literari "la selecció, doncs, és el primer pas per emprendre, a cada edat, una entrada tota natural [...] del fet literari. [...] La presentació escolar d'un acte que és alhora creatiu i creador" (Triadú, 2008). *El Petit Príncep* és un dels clàssics que ens proposem oferir a l'alumnat perquè pugui generar un pòsit de referències comunes; és un d'aquests títols que contribuiran a enfortir l'imaginari col·lectiu entre els joves. A l'Escola creiem que és molt important que els nostres nens i joves coneguin els clàssics, i esmercem molts recursos perquè en gaudeixin, perquè estem convençuts que, només des del gaudi, les paraules escrites esdevenen referents de vida i creixença.

Aquest clàssic que es mou entre l'al·legoria, la faula i el conte ens ofereix nous aprenentatges vitals amb cada relectura. Així doncs, ens proposem que els alumnes s'apropin a un clàssic

literari que formarà part del seu bagatge imaginari, serà ja un referent per ells. El seu valor literari i poètic és evident, els seus recursos estètics commouen i estimulen la imaginació. La universalitat de l'obra és sobradament demostrada: és traduïda a més de 200 llengües i s'hi aproximen lectors d'edats i procedències ben diverses. És universal i planteja qüestions que traspassen fronteres, cultures i posicionaments religiosos, perquè es construeix des de la mirada innocent d'un infant que prova de comprendre el món, tot formulant-se les preguntes essencials, i dibuixant-ne respostes que ajuden a viure amb sentit. L'espiritualitat del text, que sovint esdevé poètic, ha tingut una acceptació plena des de la seva publicació el 6 d'abril de 1943; la tendresa i la recerca de l'essencial que configuren l'ordit de l'obra són pròpies de l'espècie humana i no distingeixen fronteres ni destins.

El conjunt estructural de la dedicatòria, els 27 capítols i l'epíleg permet a cada lector apropiarse'n segons les experiències i vivències; ofereix tantes possibilitats d'aproximació i capes de lectura com lectors. Només caldrà ser respectuós amb el moment de cada lector, facilitar-ne el gaudi, i esperar que després de l'experiència de lectura compartida els joves tornin a aquest llibret de capçalera amb l'anhel de descobrir-hi una nova aproximació. *El Petit Príncep* ens interpel·la a tots, sense distingir orígens o edats, i les seves

màximes ens retornen en els moments més inesperats.

Però també ens proposem que els joves puguin exercitar i fer créixer les seves habilitats de pensament a partir de les possibilitats de lectura i diàleg que ens ofereix cada capítol.

Per què amb Filosofia 3/18?

El projecte de Filosofia 3/18 que ofereix el Grup IREF és present a l'escola des de fa 20 anys. El nostre alumnat segueix el programa i els materials que ofereix el Grup IREF de manera sistemàtica, amb la intenció que aprenguin a pensar millor, que avancin en el desenvolupament del pensament crític, creatiu i afectiu, acurat o valoratiu (que ajuda a reforçar els processos crítics o creatius), amb tot el desplegament curricular que implica. Al llarg de tota l'escolaritat, el nostre alumnat exercita totes les habilitats de pensament de manera estructurada i sistemàtica amb els materials curriculars que ofereix el programa, però la metodologia impregna tots els àmbits de l'Escola i no es limita només a l'aula de filosofia.

La comunitat de recerca, eix de la metodologia 3/18, impregna les activitats d'aprenentatge que s'ofereixen a l'alumnat, sovint des d'àmbits diversos, més enllà de la filosofia. "És una manera de treballar que uneix la idea de comunitat, és a dir, acolliment, benestar, seguretat, proximitat i afecte, amb el concepte de descoberta, de

recerca [...]. És un mitjà educatiu excel·lent, perquè en el seu interior es produeixen processos cognitius, a través de l'exercici dialògic, de raonament i d'organització de la informació, i el desenvolupament de les seves habilitats intel·lectuals." (Irene de Puig, 2017)

En aquest marc, a l'Escola llegim *El Petit Príncep* a filosofia, a la manera GrupIREF, tot i que el material no es troba dins del programa.

Llegir *El Petit Príncep*, tot un projecte!

Quan llegim *El Petit Príncep* a tercer de secundària li donem l'enfocament de projecte:

Es tracta d'una seqüència d'activitats que engloba moltes i diverses competències, d'àmbits i matèries diferents, *interdisciplinàries i transversals*. El projecte llegir *El Petit Príncep* aglutina sabers de naturalesa diversa (conèixer, fer, ser, conviure) i a l'aula es mobilitzen recursos vinculats a les accions que

posem en marxa per afrontar un repte de coneixement, fet que ens condueix a la competència.

Llegir aquest clàssic esdevé una *empresa col·lectiva*, on tots els individus implicats en el projecte tenen un paper actiu perquè formen part d'una *comunitat de recerca*; les decisions i les responsabilitats d'aprenentatge són compartides entre tots els membres de la comunitat de recerca, des del mateix moment en què es constitueix. El paper del docent en aquest cas és d'un guia que assegura la progressió del grau d'assoliment de les competències curriculars, que vetlla perquè sorgeixin les preguntes clau que guiaran el descobriment i l'aprenentatge, que gestiona les activitats de la rotllana i vetlla per la motivació i construcció del grup.

Les *preguntes i els problemes* que van sorgint durant el descobriment del text esdevenen un eix vertebrador del projecte, *sostenen la recerca* fins al final del projecte, i més enllà i tot! Amb

la lectura de cada capítol sorgeixen qüestions que faran de fil conductor de l'aprenentatge; sovint proposem plans de diàleg per reforçar l'aprofundiment en algun concepte.

Assegurem la *reflexió conjunta i l'apropiació individual* de coneixements a partir de les activitats que es desenvolupen durant el projecte. L'alumnat elabora un quadern d'escriptura i dibuix que elabora lliurement, segons les seves destreses, en llenguatge i format, tot seguint la guia del docent que fa de bastida del projecte, mitjançant activitats d'indagació i introspecció de la lectura.

La veu i el poder d'elecció de l'alumnat es respecta en tot moment. És l'alumnat mateix qui escull com elaborar el seu producte, com projectar-lo a la comunitat. A l'aula tots els alumnes no fan el mateix. S'hi expressen amb *llenguatges diversos* i els trien en elaborar els seus productes i a l'hora d'intervenir a la

“La veu i el poder d'elecció de l'alumnat es respecta en tot moment.”

rotllana, segons els seus recursos. El llibre inclou aquarel·les de l'autor, per tant proposem també lectura d'imatge amb cada capítol. D'altra banda, quan promovem la reflexió, el diàleg i l'expressió d'idees oferim llenguatges diversos perquè *tothom hi tingui cabuda*; diversificar llenguatges, suports i formats inclou tots els membres del projecte i promou l'intercanvi de destreses; evidencia la riquesa del grup

El producte és present en tot el projecte. El quadern personal d'escriptura i dibuix esdevé un *producte vertebrador* de tot el projecte, i n'assegura la *projecció més enllà de l'aula*, quan s'exposa públicament a tota la comunitat educativa dins i fora del centre. En el moment d'oferir exposicions als passadissos de l'Escola o a la biblioteca del municipi, xerrades als clubs de lectura de la ciutat o a les entitats i als centres culturals, els alumnes comparteixen els seus aprenentatges més enllà de la comunitat de recerca i aquest fet els constitueix com

a promotors culturals; els vincula significativament amb l'aprenentatge, reforça el procés de metacognició i assegura la premissa que l'alumnat és el centre del procés d'aprenentatge.

Referències

Triadú, Joan. *Textos i pretextos de pedagogia 1938-2008*. Barcelona: Eumo Editorial, 2009.

Diàleg amb Irene de Puig [en línia]. <https://goo.gl/XsFQSP> [Consulta: octubre 2018]

“The gold Standard pbl” [en línia]. <https://goo.gl/CYEy6q> [Consulta: octubre 2018].

Escoles

CIC Escola d'Idiomes

Implementem el treball per projectes

Joanne Johnson
Direcció pedagògica de CIC Escola d'Idiomes

L'any 2006, Sir Ken Robinson, educador, escriptor i conferenciant britànic, va llançar una pregunta prou provocadora: "S'aniquila la creativitat a les escoles?" Aquesta pregunta va fer que molts educadors hi reflexionessin detingudament. Era una pregunta que se sumava a l'onada de canvis en la manera de concebre les dinàmiques a l'aula al segle XXI. La seva conferència TED TALK ha assolit gairebé 54 milions de visualitzacions.

Des d'un punt de vista més terrenal, a l'Escola d'Idiomes érem conscients que els alumnes més joves cada vegada parlaven amb més fluïdesa. El professorat no se sentia còmode amb el sistema aleshores vigent d'avaluació del progrés lingüístic dels alumnes, especialment en els nivells d'A1 a B1, i demanaven poder dedicar més temps a la comunicació i menys a la preparació d'exàmens. La gota que va fer vessar el got va ser el dia que una alumna de 12 anys del nivell Pre-Intermediate, a qui anomenarem A.M., es va presentar al

despatx de coordinació totalment aterrita per l'examen final del gener. Expressant-se en un anglès fluid, A.M. ens va dir que no passaria de curs perquè no entenia la *passive voice* (la veu passiva). Que una alumna capaç de parlar tan bé estigués preocupada per si suspendria només per un punt de la gramàtica de tot el curs ens indicava que era hora de replantejar-nos el sistema d'avaluació i incloure un ús més creatiu de la llengua a classe.

Vam rebre una resposta molt positiva del professorat davant la proposta d'introduir projectes i modificar el mètode d'avaluació. La idea era implementar els projectes de manera gradual al llarg de tres cursos: A1, el curs 2016-2017; A2, el curs 2017-2018, i B1, el curs 2018-2019. Júlia Nuix, Pol Gelpí, Luz Serres i Tomàs Genís es van dedicar als nivells inicials (A1 Elementary), i Florence Alleto, Florencia Mantoan i Katy Wright es van encarregar dels nivells següents (A2 Pre-Intermediate i B1 Intermediate). Fiona Ellis ha editat tot el material perquè fos fàcil d'utilitzar pels professors. Aquest any, Pol Gelpí hi ha afegit el disseny corporatiu de l'Escola d'Idiomes, assimilant-los al disseny del web, i hem creat butlletins electrònics per mantenir els pares i mares informats del temari a l'inici de cada projecte.

El resultat és que aquest any l'alumnat d'aquests nivells treballarà els temes següents, entre d'altres:

A1 My Useful Robot (tecnologia per ajudar-nos en les tasques domèstiques); Super Planets (inventem un nou sistema solar); CIC Holidays (venem les millors destinacions per anar de vacances), i Live Street Reports (notícies a peu de carrer).

A2 Crime Stories (històries de crims); Lend a Hand (ajudem a casa); You're Being Watched (seguretat a Internet), i Odd Jobs (feines a temps parcial per a joves).

B1 Travel Blog (creem un blog de viatges); Sliding Doors (tràilers de pel·lícules basats en dues conseqüències a una decisió), i Our Dream School (el futur de l'educació).

Els temes s'han escollit tenint en compte que s'haguessin d'estudiar altres disciplines, com la ciència, i treballar amb diferents mitjans. Els alumnes també aprenen la importància d'utilitzar fonts d'informació fiables.

Cada projecte inclou tres redaccions, una presentació oral i una opció tecnològica. La tecnologia depèn de l'edat i dels interessos de cada alumne. Hem vist que alguns grups prefereixen treballar "a l'antiga" i recórrer a jocs de rol, presentacions teatralitzades i creació de pòsters; d'altres grups prefereixen fer servir eines en línia com WIZIQ i PIXTON, una eina per crear animacions digitals. Les presentacions orals no només les avalua el professor o la professora, sinó també un membre de l'equip de coordinadors, per garantir més objectivitat. Alguns dels projectes inclouen autoavaluació o avaluació entre iguals.

Des que vam iniciar aquest projecte, hem tingut algunes dificultats. L'alumnat d'escoles més tradicionals no estan acostumats a l'aprenentatge col·laboratiu. En un primer moment, alguns professors van trobar que era difícil "deixar fer" i situar els alumnes al centre de la classe, així com donar-los la "llibertat" de cometre errors. Algunes de les primeres presentacions no ens

permetien fer-ne una avaluació fiable perquè no utilitzaven un nivell suficient de llengua. Tot i així, gràcies als comentaris constants del professorat i l'equip de coordinació, hem estat capaços de millorar els projectes. L'any 2017 vam presentar "The Do's and Don'ts of Implementing Project Work" a la conferència APAC (Associació de Professors i Professores d'Anglès de Catalunya), amb l'objectiu d'ajudar altres professors de llengua que volguessin començar a utilitzar aquesta metodologia.

Quins són els canvis que veiem en les classes basades en projectes? Es parla molt més en anglès. Sembla sorprenent però el nostre alumnat han començat a parlar molt més en anglès entre ells quan el professor o la professora no és el centre de la classe. Continua havent-hi preguntes en català o castellà, però cada vegada en sentim menys. A més, els alumnes estan més concentrats en el que estan fent i senten que controlen més el temari i el curs del seu aprenentatge. Tal com ens va comentar una de les professores "veig una gran diferència en el progrés d'aquests nens... No hem acabat un projecte que ja em demanen pel següent!". I és que si transmetem passió per aprendre, estem fent alhora de docents i de guies.

En l'avaluació final, els projectes computen com a mínim un 25% de la nota, i en els nivells més baixos, un 40%. Aquest any recollirem les dades comparant la "generació" d'alumnes del 2016, que ha treballat per projectes, amb els alumnes de l'any 2015, per veure quins resultats obtenen els dos grups en un examen tradicional del nivell B1. Estem convençuts que les dades reafirmaran la nostra impressió que obrir les portes de l'aula a la creativitat augmenta la competència lingüística del nostre alumnat.

Escoles

CIC Escola d'Idiomes

Pragmàtica a l'aula o la metàfora del vestit

Júlia Barón
(Universitat de Barcelona i Universitat Internacional de Catalunya)
Raquel Gómez
(Universitat de Barcelona i ICCIC)
Joanne Johnson
(ICCIC)

A CIC Idiomes tenim com a objectiu dotar l'alumnat d'una capacitat comunicativa òptima i preparar-lo per a la utilització de la llengua en qualsevol situació. Per aconseguir aquesta fita necessitem activar la dimensió pragmàtica dels nostres alumnes. Què entenem per pragmàtica?

Nosaltres fem servir una metàfora que de ben segur és entenedora per tots vosaltres. La persona que és pragmàticament competent és la que sap fer servir les fórmules adients a la situació comunicativa en què es troba. Ho podem comparar amb l'elecció de la

nostra indumentària a l'hora d'assistir a diferents esdeveniments. No ens sentirem còmodes ni causarem una bona impressió si portem texans a un esdeveniment molt formal ni tampoc si anem massa elegants en un acte on la majoria de la gent va amb texans. Vivim en un món on l'alumnat cada cop més aprenen la llengua estrangera de manera autònoma, ja sigui mirant sèries de televisió o, fins i tot, jugant a videojocs amb gent d'arreu. Com a professionals, els hem de garantir les eines per ajudar-los a discernir què es pot fer servir lingüísticament, així com de quina manera i en quin moment.

Per potenciar la consciència pragmàtica dels alumnes hem portat a terme diferents recerques a l'aula, dirigides per la doctora Júlia Barón, membre del Grup de Recerca en Adquisició de Llengües de la Universitat de Barcelona. Junta-ment amb la col·laboració de l'equip de CIC Idiomes, Júlia Barón ha creat material didàctic per a l'alumnat amb un nivell B2 de llengua anglesa. Cal dir, però, que la pragmàtica és una àrea d'estudi aplicable a qualsevol nivell i llengua. En aquest camí en què iniciem l'alumne també hem volgut involucrar el professorat, donant-li un paper d'investigador actiu en molts casos.

"I'm afraid I can't agree with you"

Aquest projecte es va presentar a diverses conferències internacionals, com el XXXIII Congreso Internacional de AESLA, a la Universitat Politècnica de Madrid, que tenia com a tema "La comunicació multimodal en el siglo XXI: retos académicos y profesionales". També es va publicar en forma d'article a l'APAC Journal el 2017. La nostra intenció era comprovar si la instrucció explícita d'expressions per mostrar-se d'acord o en desacord en la interacció oral incrementava la qualitat de la producció dels estudiants. Els resultats de la recerca van ser molt engrescadors i, a més, com que alguns dels nostres alumnes es van presentar a l'examen de First Certificate de Cambridge, vam corroborar de primera mà que la puntuació obtinguda en la part oral, on les fórmules pragmàtiques són necessàries, va ser molt satisfactòria.

"Learning pragmatics through tasks: when interaction plays a role"

L'objectiu de l'aprenentatge basat en tasques és promoure la interacció entre els estudiants de manera natural i significativa. Tenint en compte que la pragmàtica està totalment relacionada amb la interacció, la finalitat d'aquest projecte va ser que els nostres estudiants milloressin en la competència pragmàtica mitjançant aquesta metodologia. Es van elaborar materials per

a l'alumnat amb el propòsit d'ajudar-los en les seves habilitats comunicatives. Es van preparar vuit lliçons enfocades a diferents finalitats lingüístiques. Per exemple, la segona lliçó estava basada en com donar consell -*giving advice*:

1. En primer lloc, els alumnes van haver de pensar com acostumen a donar i demanar consell en la seva pròpia llengua, expressions que utilitzen i si l'estil utilitzat canvia en funció de la persona amb qui parlen.

2. A continuació, van mirar una part d'un episodi de *The Gilmore Girls*, on una mare dona consells a la seva filla. Els alumnes havien d'estar atents a la manera com s'executava la conversa i les expressions utilitzades.

3. Després, els alumnes van treballar en grups sobre un conjunt de situacions hipotètiques en què tant havien de demanar com rebre consell. Havien de procurar utilitzar les expressions vistes anteriorment i enregistrar la conversa.

4. Finalment, el professor o la professora, després d'escoltar les converses, els va donar més *inputs* i recomanacions per guanyar la màxima fluïdesa en el diàleg.

Els resultats ens van mostrar que aquests estudiants van millorar en consciència pragmàtica i fluïdesa. Els resultats d'aquest projecte s'han presentat en diferents congressos internacionals el 2017, com la TBLT, Task-based Language Teaching, i l'AE-DEAN, Asociación Española de Estudios Anglo-Norteamericanos, i pròximament es publicaran a la revista internacional *Applied Pragmatics*.

"Learning pragmatics through audiovisual material"

No podem negar que avui les noves generacions estan més exposats a la

llengua estrangera que no pas les generacions anteriors. L'accés a Internet ens ha permès poder veure de manera molt fàcil pel·lícules i sèries en anglès o en qualsevol altra llengua. I, per què no treure profit d'aquesta nova situació? De fet, una de les mancances en l'aprenentatge de la pragmàtica de la llengua estrangera és la manca de materials que ens proporcionin exemples pragmàtics reals, semblants als que ens trobaríem en converses utilitzades a la vida quotidiana.

Aquest projecte es va dur a terme també amb alumnat de CIC Idiomes i amb la col·laboració dels professors de l'equip, i compta amb diferents fases. Una primera fase va voler estudiar l'efecte del material audiovisual en l'aprenentatge de la pragmàtica en adults i nens. Els resultats van mostrar que aquest material és beneficiós en els dos grups d'edat, però sembla tenir més impacte en la competència pragmàtica dels nens. Aquest estudi es va presentar en un simposi a la Universitat de Barcelona, i es publicarà en una revista internacional els mesos vinents.

La segona fase de l'estudi ens va portar a estudiar els efectes de l'ús dels subtítols en el material audiovisual, un cop més en relació amb l'ensenyament de la pragmàtica. Els resultats ens van mostrar que els subtítols no van tenir un gran efecte en l'aprenentatge de la pragmàtica, ja que tots els grups que van participar en aquest estudi van millorar en la competència pragmàtica. La conclusió va ser que per millorar aquesta habilitat comunicativa, el material audiovisual en si ja té un efecte positiu, independentment dels subtítols. Evidentment, els subtítols ens ajuden en altres aspectes del llenguatge com, per exemple, en l'adquisició del vocabulari i fins i tot en l'adquisició d'estructures gramaticals. Els resultats d'aquest estudi es van presentar a la conferència internacional de l'AAAL, American Association for Applied Linguistics, el 2018, i es publicaran en una revista internacional l'any 2019.

Persones (Alumni)

Worldcoo. Petites donacions per a grans causes

Sergi Figueres i Aureli Bou
Cofundadors de Worldcoo
Clàudia Cruces
Directora d'ONG a Worldcoo

worldcoo
Petites donacions per a grans causes

“Des de Worldcoo, a poc a poc treballem perquè es produeixi un canvi en la manera com hem entès les donacions fins avui.”

“Petites donacions per a grans causes”, aquest és el lema de Worldcoo, una empresa que van crear l'any 2012 el Sergi i l'Aureli, alumni de Thau Barcelona, amb l'objectiu d'ajudar ONG a trobar els recursos econòmics necessaris per dur a terme els seus projectes arreu del món. Així ens ho expliquen.

Des de ben petits sabíem que, tard o d'hora, ens agradaria impulsar un projecte social, pensat per ajudar les persones que més ho necessiten.

Quan vam decidir fundar Worldcoo teníem uns estudis i unes trajectòries professionals molt diferents, però sabíem que just això és el que ens ajudaria a complementar els nostres coneixements i tirar endavant el que ens proposéssim. El Sergi just acabava un màster en relacions internacionals, després d'haver estudiat ADE i dret, i haver treballat com a consultor en grans empreses. Per la seva banda, l'Aureli,

enginyer industrial, havia exercit com a director de producte (*product manager*) en empreses d'àmbit industrial.

La veritat és que quan parlem dels orígens de Worldcoo acostumem a dir que van ser molt complicats. Bàsicament, perquè la nostra idea inicial era fundar una ONG per dur a terme projectes socials relacionats amb l'enginyeria. Però després de diversos mesos d'intens treball ens vam adonar que, igual que nosaltres, hi havia moltes entitats centrades a desenvolupar grans projectes, però ben poques es focalitzaven en com trobar els recursos econòmics necessaris per poder-los implementar. Així doncs, ens vam adonar que no podíem dur a terme la nostra missió per falta de recursos econòmics.

Va ser aleshores, ara ja fa sis anys, quan vam decidir crear una nova eina que unís el sector eCommerce, amb el

crowdfunding. D'aquesta manera va néixer el *widget* solidari de Worldcoo, que és un petit botó que posem a l'abast de les empreses de venda en línia (comerç electrònic) perquè puguin oferir als seus clients l'opció de afegir un euro solidari a la seva compra i col·laborar amb el finançament d'un projecte social.

Com la majoria dels projectes socials que neixen de zero, els nostres inicis no van ser fàcils. La manca de coneixements en alguns àmbits i del capital econòmic necessari van ser alguns dels problemes que ens vam trobar.

Al cap d'un any, la Clàudia, també alumni de Thau Barcelona, es va incorporar a l'equip de Worldcoo. Tenia molta experiència en la gestió i l'execució de

projectes socials impulsats per diverses empreses i sabem que els seus coneixements en aquest àmbit serien clau per impulsar l'àrea social de Worldcoo, col·laborar amb més entitats i així ajudar els col·lectius més vulnerables. Des d'aleshores, la Clàudia és la directora d'ONG de Worldcoo i, gràcies a la seva feina, Worldcoo compta amb més de 300 ONG col·laboradores arreu del món.

El nostre motor és escoltar la societat i trobar solucions als diferents reptes que ens hem trobat durant aquests anys: quin valor afegit podíem oferir; com ser visibles dins l'ecosistema emprenedor; d'on podíem aconseguir el finançament necessari; què fer perquè organismes internacionals ens coneguessin; entendre l'entorn tecnològic que hi ha darrere els sistemes de pagament; com arribar a les entitats més petites, com internacionalitzar la companyia, etc. I un dels més importants: com fer veure al món empresarial i a la societat en general que la responsabilitat social corporativa (RSC) és una prioritat, que

tenim a les nostres mans una infinitat de mecanismes per ajudar a qui més ho necessita i que fer-ho és qüestió de voluntat.

Per sort, l'RSC i el món de la solidaritat en general és cada cop més present en l'entorn econòmic actual. De fet, és ja el mateix mercat qui exigeix a les empreses de ser cada cop més socials. No ens estranya, hi ha tanta oferta al mercat que les empreses han d'anar una mica més enllà d'oferir un bon producte i un bon preu. Les marques "amb valors" han guanyat més protagonisme que mai, i estudis recents diuen que un 60% dels espanyols escolliria abans una marca que es preocupa per la societat i el medi ambient que una que no ho fa. En aquest sentit, l'exigència del consumidor ha fet un gran bé a la solidaritat, però encara hi ha molta feina per fer.

Més centrats en el nostre camp (donacions solidàries), la manca de temps o de confiança, sumat al volum d'informació que rebem dia a dia, fa que

l'acció de donar encara ens segueixi costant molt.

Des de Worldcoo, a poc a poc treballlem perquè es produeixi un canvi en la manera com hem entès les donacions fins avui. Pensem que cal donar importància a les petites accions que podem fer durant el nostre dia a dia i que, juntes, poden ajudar tantes i tantes persones, i sempre mantenint estàndards elevats de transparència, traçabilitat i facilitat en les donacions.

El nostre objectiu és adaptar-nos als consumidors i aprofitar els moments recurrents en què utilitzem la nostra targeta bancària per fer una micro donació, per exemple, en fer la reserva per al pròxim viatge, comprar al supermercat o anar a dinar a un restaurant. Avui es fan moltes transaccions en línia arreu del món, us imagineu a quantes persones podríem ajudar si cada vegada que comprem donéssim un cèntim?

Aquesta voluntat d'impulsar les donacions, el treball en equip i l'esperit d'innovació constant, ha fet que avui Worldcoo sigui, a escala estatal, una empresa referent en el camp de les micro donacions i la primera a impulsar iniciatives com l'Arrodoniment Solidari.

Es tracta d'un nou mecanisme que permet que quan paguem amb targeta en establiments comercials, com un supermercat o un restaurant, puguem arrodonir l'import final de la nostra compra i donar la diferència de cèntims a una causa social concreta. De manera totalment automàtica, abans d'introduir el nostre codi PIN, el mateix dispositiu electrònic ens pregunta si volem arrodonir la nostra compra. Per participar-hi, tan sols s'ha de clicar el botó verd i continuar el procés de pagament habitual.

En altres països, com França o el Regne Unit, aquesta nova concepció ja és més habitual. És on es troben les nostres principals empreses competidores. Però, a diferència d'aquestes, des de

Worldcoo oferim un ventall d'opcions per fer micro donacions molt més ampli. Fins ara ens hem centrat en empreses de venda en línia, però ara també estem presents al món físic amb l'Arrodoniment Solidari, el nostre darrer canal de recaptació solidària.

Gràcies a aquest últim canal i a la resta de canals que oferim, des de Worldcoo ajudem les ONG, tant locals com internacionals, a trobar els recursos econòmics necessaris per dur a terme els seus projectes socials. A dia d'avui ja hem aconseguit recaptar més d'un milió d'euros i més de 200 projectes finançats de diferents organitzacions no lucratives, a més de 50 països d'arreu del món.

L'èxit es basa també en la cerca de les causes socials que pensem que poden encaixar millor a cada empresa, tenint en compte el seu perfil i els valors i interessos dels seus clients. Sempre presentem causes concretes de manera que el client sàpiga on es destinen els fons. Un cop s'arriba a l'objectiu desitjat,

el projecte s'acaba i se'n comença un altre.

Per a les empreses, Worldcoo aporta una eina complementària al seu negoci, des d'on l'empresa pot mostrar el seu compromís amb diverses causes solidàries i interactuar amb els seus clients.

Tot i així, Worldcoo està pensat per a les persones. Volem ajudar a promoure les micro donacions, que la societat pugui donar a causes concretes i molt diverses d'una manera ràpida i eficient, amb informació permanent sobre el projecte i el destí de les donacions.

Pensem que la solidaritat és cosa de tots i que, entre tots, amb petits actes quotidians, podem assolir grans canvis al nostre entorn. Encarem aquest repte des de la il·lusió i l'esforç que, juntament amb la solidaritat, són alguns dels valors que hem après durant el nostre pas per l'Escola Thau i CIC Escola de Batxillerats.

www.worldcoo.com/es

“El nostre estil d’educar”, el marc educatiu de referència de la ICCIC, revisat i actualitzat

Ricard Bahí
Director pedagògic de la ICCIC

La Institució Cultural del CIC (ICCIC) va ser fundada a Barcelona l'any 1950 amb una voluntat de servei a la societat catalana en els àmbits de la cultura i l'educació. La ICCIC s'estructura a través de sis escoles: Thau Barcelona i Thau Sant Cugat (ensenyaments obligatoris), CIC Escola de Batxillerats i CIC Cicles Formatius (ensenyaments postobligatoris), CIC Escola d'Idiomes i Virtèlia Escola de Música.

Des dels seus orígens la ICCIC s'ha sentit sempre compromesa en la millora per a l'excel·lència educativa. Aquesta millora implica una educació focalitzada en l'educand i el seu context en contínua transformació. Per això, la importància del document “El nostre estil d’educar”, que pretén actualitzar, d'acord amb els canvis profunds i constants de la societat, el nostre projecte educatiu institucional. Aquest text es nodreix fonamentalment de l'anterior document del 2007, de les aportacions derivades de l'Escola d'Estiu de la ICCIC (2016), “La nostra escola d'avui per al demà, ICCIC 2030”, de les aportacions de les diferents comissions de reflexió i impuls de les escoles i de la Comissió Pedagògica de la ICCIC.

És un document consensuat, referencial i inspirador, que explica on volem anar i com volem avançar, i defineix la nostra manera d'entendre la tasca educativa. És un text marc que respira la nostra manera de ser, de fer, de com aprenem i de com convivim i col·laborem, en aquest fi comú: créixer mentre aprenem junts.

“El nostre estil d’educar” assenyala obertament la vocació educadora de la ICCIC quan parla d'educació amb sentit, textualment diu:

“Que l'alumnat adquireixi un alt domini lingüístic començant per la llengua catalana i projectat també al castellà, i a altres llengües europees d'una gran difusió, especialment l'anglès, el francès i l'alemany, que el doti d'una capacitat d'expressió i de comunicació completes.”

“Que desenvolupi sobre bases sòlides les seves competències i habilitats en l'àmbit del pensament abstracte, de la reflexió crítica, de l'aproximació científica a la realitat, de la dimensió cívica i de l'expressió artística.”

“El nostre estil d’educar” situa la figura del docent com un pilar fonamental, en destaca l'alt compromís amb l'alumnat i la professió, amb el coneixement i, alhora, amb la societat, eixos que han de permetre una formació integral i harmònica de l'alumnat.

És un document que té la voluntat que sigui viu i molt present dins de la comunitat educativa de la ICCIC, un text que cal llegir i rellegir, amb pausa i deteniment, una orientació que permeti, des de la reflexió i la fonamentació, avançar en la millora contínua. És, en definitiva, un instrument que es visualitzarà en els objectius i els projectes educatius de cada centre.

Presentació a la comunitat educativa

“El nostre estil d’educar - 2018” de la ICCIC

Col·legi de Doctors i Llicenciats – 26 de setembre de 2019

Transcripció de la intervenció del doctor
Jordi Riera i Romani
President de la Comissió Pedagògica del
Patronat de la ICCIC

Vull que les meves primeres paraules siguin d’agraïment. En primer lloc, al Col·legi de Doctors i Llicenciats l’oportunitat que ens dona avui d’acollir aquest acte de presentació pública de la revisió i l’actualització del marc educatiu institucional de la Institució Cultural del CIC. En segon lloc, vull agrair a la mateixa ICCIC la seva confiança, en tant que membre patró de la mateixa Fundació i com a president de la Comissió Pedagògica del Patronat, a la qual represento aquí com a portaveu, formada actualment per Montserrat Oliveras, Enric Roca, Josep Maria Mominó i un servidor, que en el moment d’iniciar aquest recorregut que sintetitzarem aquesta tarda també comptava amb Enric Masllorens i Eduard Vallory, els quals han hagut de deixar el Patronat per diferents encàrrecs professionals incompatibles.

En efecte, a les acaballes de l’any 2014 el president de la Fundació ICCIC, el senyor Joaquim Triadú, ens va encomanar a la Comissió Pedagògica poder liderar i monitoritzar tot un procés de revisió del que ja era el marc educatiu de referència de la ICCIC, de caràcter global i institucional, titulat “El nostre

estil d’educar”, de desembre de 2007, precedida també, i això no és menor, de la revisió i la posada al dia també de l’Ideari institucional, revisió que va ser publicada el juny del 2016 (ambdós documents són l’abast al web de la Institució).

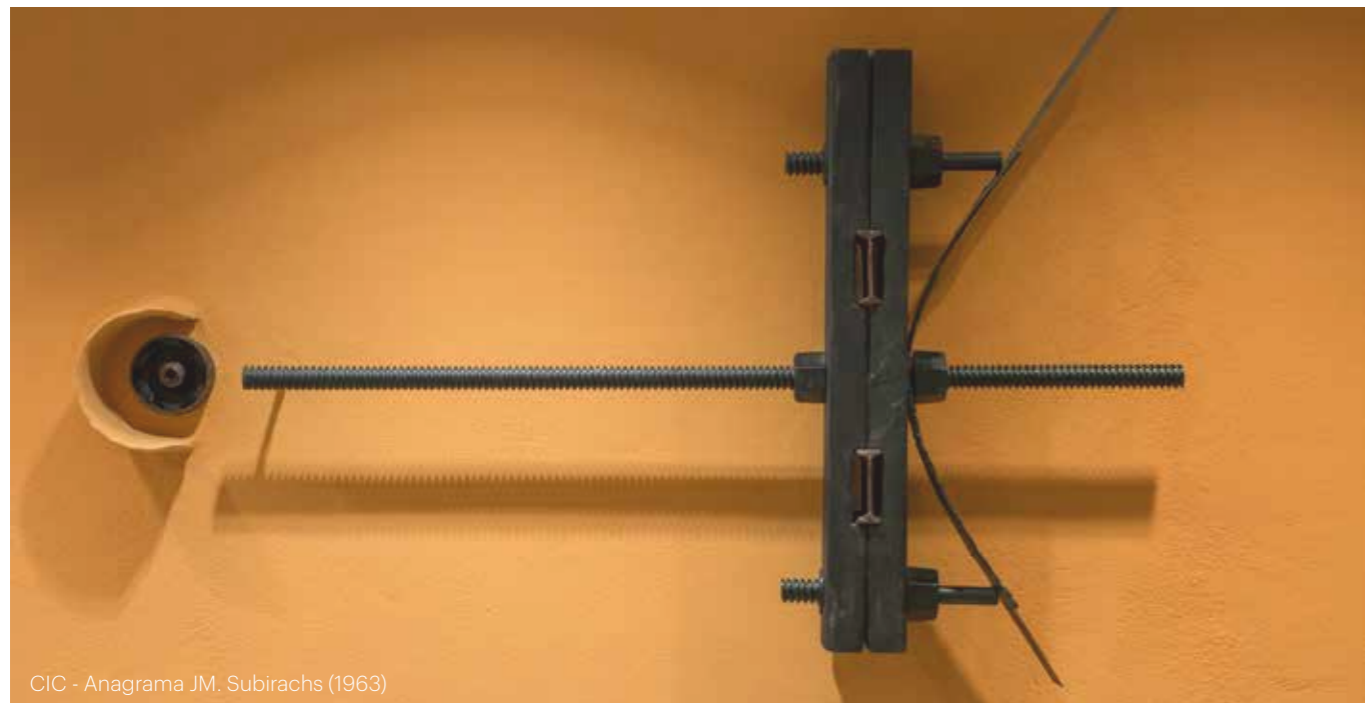
Subratllo la importància d’aquest ordre de les coses, perquè sens dubte és rellevant tant diferenciar-les com vincular-les. L’Ideari expressa els pilars teleològics, filosòfics i antropològics “*avant la lettre*” (anticipadament) des d’on la Institució vol projectar la seva missió i visió de l’educació; el marc referencial d’“El nostre estil d’educar” és l’expressió psicopedagògica més específica dels principis avançats a l’Ideari, i articula els principis d’acció, els protagonistes, els contextos i els diversos escenaris socioeducatius on es vol concretar l’acció educativa. Per tant, l’un abans que l’altre, però al mateix temps l’un vinculat a l’altre.

Així doncs, el conjunt del document que presentem avui com “El nostre estil d’educar” s’arrela en l’Ideari de la Institució, en què es diu literalment: “La tradició de fons en què s’inscriu la Insti-

tució Cultural i que, de fet, configura la seva identitat històrica fins a avui és, d’una banda, la seva naturalesa cristiana, en una línia conciliadora i oberta, receptiva als signes dels temps i als nous llenguatges i necessitats socials; la seva obertura a la societat en clau de servei; la seva catalanitat de llengua i de continguts i la voluntat d’implementar una pedagogia participativa, personalitzadora i integral, en la línia renovadora que s’ha esdevingut a Catalunya des del principi del segle XX.”

És, doncs, des d’aquesta clara posició de l’Ideari, que la Comissió Pedagògica del Patronat vam assumir el repte d’agafar la torxa dels que van redactar la primera versió d’aquest document l’any 2007, liderada pel Jesús Diego, aleshores director de ThauBCN i ara ja jubilat. Versió que encara fou supervisada i finalment corregida i avalada pel que fou mestre i director general de la Institució, el mestre, poeta i pedagog Joan Triadú.

Però malgrat que aquella, la versió del 2007, ja fou un document d’elaboració conjunta, a partir de la creació d’una comissió relatora formada per 12

CIC - Anagrama JM. Subirachs (1963)

persones dels diferents centres de la Institució (les escoles THAU, CIC Batxillers, CIC Cicles Formatius, Virtèlia Escola de Música i CIC Escola d'Idiomes), en aquesta ocasió vull subratllar que un dels elements diferenciadors d'aquesta nova actualització ha estat el procés comunitari a partir del qual hem arribat avui al nou redactat d'"El nostre estil d'educar - 2018".

En essència, la Comissió Pedagògica del Patronat no volia esdevenir la nova "comissió relatora" de la revisió. Crèiem que valia la pena dissenyar un procés participatiu circular, des de la Comissió Pedagògica del Patronat, cap al claustre, passant pel Consell de Direcció de la Institució, els equips de direcció de cada centre, els seus clausres, l'alumnat, pares i mares, i els agents comunitaris vinculats al CIC, en cada territori on estan implantades les escoles i els centres.

Han estat rellevants, en aquest recorregut de participació, diferents moments de trobada col·lectiva intra i intercentres, com la significativa II Escola d'Estiu de la ICCIC de juliol de 2016, titulada "La nostra escola d'avui per al demà. ICCIC 2030: construïm el futur", que va posar sobre la taula tot el recorregut fet fins en aquell moment de revisió, i va obrir noves vies de participació, que varen culminar amb

la creació de diverses comissions de reflexió i desenvolupament a cada centre, les quals ens han portat fins aquí, fins al document que finalment la Comissió Pedagògica va presentar al Patronat recentment, fruit de tot aquest llarg i dens procés de participació.

Més enllà del procés de participació que ens ha portat fins aquí, marcadament significatiu i generador de compromís a tots els nivells, que sens dubte pel fet d'anar junts no ens ha fet anar més ràpids, però sí més lluny, voldria destacar-ne avui a grans trets el contingut.

En primer lloc, permetin-me fer una referència al fet mateix de com es titula el document amb els mots "nostre", "estil" i "educar":

a. Diem el "nostre", en la mesura que expressa una concepció de l'educació d'un gran col·lectiu de persones i protagonistes amb sentit de pertinença a un projecte. Per tant no és el plantejament d'uns pocs que executem molts. Sinó que tots ens hi sentim compromesos en objectius i concrecions, el conjunt de la comunitat educativa.

b. Diem "estil" i no projecte, perquè per "estil", seguint l'accepció de l'IEC, entenem una manera característica de ser, de fer, d'executar les obres d'un

artista, d'una escola, d'una institució, d'una nació, etc. Parlar d'estil, doncs, és parlar d'un cos semàntic que va més enllà del mot "projecte". Parlar d'estil, és parlar de com el portes a terme, és parlar d'identitat, és parlar de la mateixa concepció de les relacions educatives que s'hi aixopluguen, és parlar d'una manera de fer i d'educar que també s'expressa sense paraules, en els gestos, en la mirada, font i cabal de respecte a la diversitat, de personalisme, de desenvolupament integral i de sentit crític.

c. I l'últim mot del títol és l'infinitiu del verb "educar". Un infinitiu que va més enllà de ser l'adjectiu "educatiu" d'un "projecte", sinó que inspira acció. Un infinitiu que permet però, alhora, la conjugació en temps passat (quan en el document parlem dels orígens de la Institució, d'on venim), en present (quan en el document parlem d'una educació fonamentada i amb sentit i oberta a l'entorn), i en futur (quan ens proposem fites a mitjà i a llarg termini).

Justament és així com, en la mateixa estructura del document i en el desenvolupament del seu contingut, hi queda reflectida aquesta triple hèlix temporal.

En primer lloc, perquè en el primer apartat posem sobre la taula la importància de saber i d'identificar els orígens de tot projecte institucional. El clar reco-

neixement a "d'on venim", -perquè no som fruits del no res-, i que hem arribat fins aquí gràcies al fet que aquest cor batega des de fa molt de temps... quasi 70 anys. A la manera de dir del poeta italià Carlo Levi, "Il futuro ha un cuore antico"!

Certament, malgrat que quedi lluny, som fruits d'una llavor que va plantar Maria Rosa Farré i Escofet l'any 1950, en plena dictadura, amb l'objectiu inicial d'emprendre projectes formatius destinats a la promoció social i professional de la dona. Ben aviat la ICCIC va eixamplar el seu radi d'acció per incidir en diferents nivells i àmbits educatius. En aquell context, la ICCIC va desenvolupar una tasca ingent i molt rellevant de defensa i promoció de la cultura catalana, en la qual va exercir una responsabilitat decisiva el mestre Joan Triadú, que posteriorment en va ser director.

Des dels mateixos orígens, l'acció pedagògica de la nostra Institució va sorgir amb una clara vocació de represa dels postulats, actualitzats d'acord amb les circumstàncies, de l'Escola Nova, que havien modernitzat profundament l'ensenyament del nostre país durant el primer terç del segle XX. A la ICCIC ens sentim vinculats a uns ideals, doncs, que posen l'alumne en el centre de l'acció educativa i que, esquivant l'excés de rutines i receptes, aposten sempre

per la incorporació d'aproximacions renovadores a la metodologia educativa, que també es nodreix d'uns plantejaments de fa segles, en el sentit de la visió del canvi.

La proposta d'"El nostre estil d'educar" intenta superar el que per mi és un equívoc historicopedagògic, que és plantejar un fals dilema o una dicotomia al meu entendre infructuosa. En concret es tracta del *bipol*: "metodologies clàssiques" enfront d'"innovadores". No són clàssics també els plantejaments de Pestalozzi (suís), Herbart i Fröbel, de Decroly o de Dewey, o de Montessori, o de Paulo Freire? O d'Alexandre Galí, Anna Rúbies, Rosa Sensat o Joan Triadú? I no són plantejaments del tot innovadors els seus encara avui? De fet, són font d'inspiració de molts dels anomenats *nous corrents pedagògics* o *innovadors*, no?

Per tant, quan confrontem el model clàssic amb els innovadors crec que ens confonem. Crec que fora molt millor saber diferenciar i optar per models docents que al llarg de la història han promogut un aprenentatge superficial, fragmentat i efímer, vers els que han promogut un aprenentatge profund, integral i significatiu (de continguts profunds, holístics, interdisciplinaris, que generen canvis profunds, educació profunda, testimoniatge profund, etc.).

És ben clar que, probablement, el primer corrent ha predominat sobre el segon, però en tot cas hem de saber parlar en termes de qualificació del model d'aprenentatge que volem promocionar, i no en termes de si aquest model és més o menys "modern" o "antic", perquè entenc que definir els canvis des de la variable "temporal", de quan emergeixen els plantejaments, emmascara el nucli central de la transformació educativa i no ajuda al bon discerniment pedagògic, i fins i tot ens podria fer caure a confondre la innovació amb l'esnobisme.

d. Avancem, doncs, cap a la conjugació del verb educar en temps present, en el present dels màxims avenços fonamentats i de la recerca en educació. De la mateixa manera que abans defensàvem la rellevància i l'actualitat de determinats plantejaments de la pedagogia paidocèntrica clàssica, avui tampoc no podem educar menystenint els avenços de les ciències psicopedagògiques i els acords científics internacionals vers una educació avançada pròpia del segle XXI. Si parlem d'un present en el qual l'acció educativa sigui una acció fonamentada i plena de sentit, vol dir que necessàriament no podem menystenir els plantejaments d'institucions internacionals tan rellevants com la UNESCO, els informes de l'OCDE respecte de l'educació i l'aprenentatge, o els que

“A la ICCIC ens sentim vinculats a uns ideals”

“Ens sentim, doncs, com a persones i com a institució permanentment “educant-nos” i “aprenent””

desenvolupen agents transnacionals com l'informe HORIZON. Tots aquests i molts més estan al darrera del nostre present fonamentat i amb sentit.

Aquests darrers anys diferents institucions i països han fet un salt rellevant en definir les finalitats educatives en termes competencials, capaç de mantenir l'equilibri entre els quatre pilars de l'educació (Delors, 1996) dels “aprendre a conèixer”, “aprendre a fer”, “aprendre a ser” i “aprendre a viure junts” (com ressonen avui dia aquells principis, oi?), que avui continuen sent rellevants i necessiten protecció, com dèiem. Per això la UNESCO va recuperar aquesta proposta i n'ha fet una posada al dia i una ampliació necessària d'objectius i horitzons, l'any 2015, titulada “Repensar l'educació. Vers un bé comú mundial?”.

D'altra banda, davant l'èmfasi que l'educació formal ha concedit en el passat a determinats tipus de coneixement en detriment d'altres, estem convençuts que l'educació ha de trencar la separació entre els aspectes cognitius, ètics i emocionals, entre les arts i les ciències, i ha de promoure una visió holística, integrada i integral del coneixement, interconnectada i interdisciplinària. Tot això cal fer-ho basant-nos en el coneixement disponible sobre la naturalesa de l'aprenentatge i les evidències dels assoliments en termes de competències per a la vida, en el segle XXI, recollits en diversos documents com per exemple el que va publicar l'OCDE l'any 2012, “La naturalesa de l'aprenentatge: utilitzar la

recerca per inspirar la pràctica”, i aplicacions i actualitzacions posteriors.

Per assolir-ho, apostem per una organització amb un lideratge pedagògic clarament orientat a promoure l'aprenentatge i, al mateix temps, distribuït, vinculat a comunitats professionals d'aprenentatge que troben en l'escola un laboratori idoni per desenvolupar la seva tasca. Propugnem una organització oberta internament, en què els professionals treballin d'una manera transversal i, fonamentalment, en equip. Entre d'altres, aquesta és la raó per la qual també participem en diferents xarxes innovadores de l'educació a diferents escales locals i nacionals.

Una organització que “apregui”, doncs, des del seu dia a dia i des del coneixement col·lectiu de tots els seus agents, que sigui a més, permeable al context, capaç de contribuir-hi i de treure partit del seu capital social, professional i cultural, expressat en les seves diverses escoles, que, nodrint-se del marc comú de treball definit en aquest document, es determina i es concreta en el projecte educatiu de cada centre.

e. Conjuguem el temps verbal en futur, la qual cosa posa necessàriament en el centre de la nostra acció educativa l'educand.

En quin sentit? En el sentit de l'educand com a potencial, en el sentit de generació d'expectatives; en el sentit de Goethe quan ens proposa que no

tractem les persones pel que ja són (i continuaran sent el que són) sinó pel que podrien arribar a ser (i esdevindran millors). L'educació en projecció de futur és palanca de canvi i passió inacabable per conèixer. I això vol dir pensar en ells, en els educands, en codi del seu “potencial a desenvolupar” i no tant en codi d'etiqueta, diagnòstic, certificació o demostració puntual d'aparent domini de coneixements conceptuals.

Però també en codi de desenvolupament del seu potencial com a ciutadans en el sentit més ampli. Persones amb consciència democràtica i de participació social. Persones amb esperit social i de compromís amb els altres i l'entorn.

I amb ells al centre, els docents i les famílies són la primera xarxa compromesa de complicitats i de suport en aquesta gran aventura de l'educació per a la vida. Docents compromesos amb el discent, amb el coneixement, amb la seva tasca professional, amb la societat. La professionalitat dels docents constitueix avui una realitat dinàmica que cal anar adaptant als requeriments de la societat en cada situació històrica, als coneixements que vagin sorgint en cada moment social i a les noves exigències de l'educació.

En l'acció educativa cal prestar una atenció especial a la col·laboració amb la resta dels agents educatius i socials de la comunitat educativa. En aquest aspecte resulta especial i prioritària la relació amb les famílies dels alumnes.

La cooperació i la complementació entre tots, des del diàleg fecund, és imprescindible per crear entorns favorables a l'educació dels nois i les noies.

Des de la ICCIC considerem una qüestió crítica per a l'èxit de l'alumnat la vinculació de les famílies al nostre projecte educatiu. Les nostres escoles han de ser proactives en el treball per reforçar aquesta aliança indispensable entre escola i família. En aquest sentit promovem la participació i la col·laboració de les famílies en la definició de la nostra proposta educativa com ho han fet, per exemple, al llarg d'aquests darrers anys aportant contingut a aquest document que avui presentem.

Atribuïm a aquesta col·laboració amb les famílies una funció cabdal, doncs, per la potencialitat que ofereix en termes de desenvolupament del capital social, cultural i professional, i per posar de manifest l'actitud d'obertura que adopta la Institució en l'establiment de xarxes i la creació de sinergies socioeducatives.

Vull acabar citant el mateix document, en l'apunt final:

“El món educatiu viu un moment d'inflexió. La globalització i la societat del coneixement han comportat reptes metodològics per a un model educatiu que ha de respondre a noves necessitats i demandes socials. Ens cal una educació amb una alta capacitat d'adaptació a la realitat de l'alumnat. Aquest document, doncs, per la seva

pròpia vocació, resta sempre obert a futures revisions i defineix la nostra manera d'entendre la tasca educativa, la fita o l'horitzó on volem arribar. Explica cap on volem anar i com volem avançar.”

Vol ser, doncs, aquest document que presentem, el marc de referència actualitzat per a totes les persones que formen part de la Institució Cultural del CIC i que té la seva concreció, seguiment i avaluació en cadascun dels projectes educatius de cada centre que configura la Institució Cultural del CIC, i més enllà de la ICCIC, també, per a tots aquells que s'hi sentin identificats.

f. Finalment, i fora dels tres temps verbals clàssics de l'educació, voldria dedicar les meves últimes paraules al “gerundi” de l'educar. El temps verbal que permet traslladar millor el sentit i la raó de ser de l'educació: el gerundi d'un procés obert i permanent al llarg de la vida, tot un gran i dilatat gerundi des del principi fins al final. En educació no hi ha moment per sentir-se finit i acabat d'educar. De ser “definitivament” res. Sempre estem “en procés”, i justament aquí rau el misteri de la relació educativa fecunda i la passió compartida per conèixer.

Ens sentim, doncs, com a persones i com a institució permanentment “educant-nos” i “aprenent” formalment i informalment, en xarxa. Això també es transmet als nostres educands, des del dia a dia, testimoniant en el nostre “fer” allò que som i volem ser: un gran

“gerundi” institucional entorn del verb educar. No vol dir que no ens proposem fites parcials, reptes a curt i mitjà termini. Però la nostra mirada apunta sempre més enllà, a l'horitzó, 2020, 2030, 2040, etc., sempre adreçant la mirada a la lluna, i no al dit que l'assenyala. Quan sembla que arribem, ens ho tornem a preguntar, des de la humilitat de la nostra aportació, des de la modèstia del servei que volem oferir, però també des de la convicció del camí triat: el del gerundi.

Per això el document que presentem avui, “El nostre estil d'educar”, en tant que ha emergit de la veu de tots els protagonistes, esdevé un marc de referència irrenunciable per a tots nosaltres. Volem que sigui així per encarar amb la màxima qualitat i solvència els reptes educatius successius d'un món tan complex i canviant, al servei de l'educació i del nostre país.

Vincles

Fiction Express by Boolino, una eina de lectura progressiva en anglès

Cristina Puig
Sòcia i cap de màrqueting

Una llengua s'aprèn a través de quatre grans eixos: la gramàtica, la parla, l'escolta i la lectura. La nostra institució ha apostat sempre per un ensenyament integral centrat en l'alumnat, buscant ritmes curts, dinàmics i amb un fort arrelament en el que s'aprèn en cadascuna de les etapes.

La lectura en una llengua estrangera a vegades és un repte massa gran per a un alumne o alumna que tot just ha après les principals estructures gramaticals de la llengua. Atès el creixent nombre d'elements de distracció que tenen i l'esforç extra en concentració que necessita la lectura, també en la llengua pròpia, s'ha convertit en el cavall de batalla dels sistemes educatius actuals. Tots els que ens dediquem a l'ensenyament ens fem la mateixa pregunta: com podem aconseguir que els alumnes llegeixin?

Sabem que avui no es pot obligar un jove a llegir. Ells decideixen com aprenen, el que aprenen i la velocitat en la qual aprenen. En aquest context, com podem fer que la lectura sigui participativa? Com podem anar més enllà en la seva pròpia motivació i responsabilitat?

Des de la nostra institució hem buscat arreu, hem analitzat diferents propostes i hem trobat una solució que funciona i està contrastada en més de 500 escoles d'arreu del món, més de 300 de les quals són de països de parla anglesa. Es diu Fiction Express i es basa en la ludificació, dissenyada per ajudar l'alumnat a millorar la comprensió lectora en llengua anglesa a través de la participació en la creació de la història.

Una de les escoles que s'ha unit a aquest projecte de lectura en anglès ha estat CIC Escola d'Idiomes.

Com funciona?

Les històries es publiquen per capítols i són els alumnes qui decideixen com va avançant. Es busca generar interès en el contingut de la història a través de presentar-los les opcions de com pot continuar. Què aconseguim amb això? Integrar-los en el procés de decisió de l'argument i donar-los veu i vot per decidir el que volen que passi.

Sabem que si donem eines i habilitats a l'alumnat per decidir com aprenen i el que aprenen, obtenim molts més beneficis que quan els obliguem. La lectura no és una excepció, si els donem l'opció de participar en la creació d'un llibre, agafen la responsabilitat de fer-ho i llegeixen; després, llegir no serà mai més un problema sinó un mitjà per aprendre.

“Es diu Fiction Express i es basa en la ludificació”

Ho haurem aconseguit, en aquest cas en llengua anglesa, però un noi o una noia que llegeix en anglès és una persona que llegirà en qualsevol llengua i obtindrà tots els beneficis fisiològics i emocionals que la lectura proporciona.

A la nostra institució apostem per les noves tecnologies amb responsabilitat i cura, amb un nivell de continguts molt elevat i un enfocament molt clar d'aconseguir l'objectiu que l'alumnat llegeixi per complementar la gramàtica i els exercicis de parla i escolta que els oferim a les classes. Esperem que us agradi i us convidem que la descobriu conjuntament.

www.fictionexpress.co.uk

Destacats

Presentació de la guia “Com es pot llegir El Petit Príncep”, de Roser Grivé, professora de filosofia i literatura de l’Escola Thau Sant Cugat i Irene de Puig, cofundadora del GrupIREF

En un acte impregnat de filosofia, els assistents van poder gaudir de la presentació de la guia a càrrec de les seves autores i dels protagonistes, els alumnes que fruit d'anys de treball en la lectura d'*El Petit Príncep* en el projecte Filosofia 3/18, han descobert els aspectes ètics i epistemològics d'aquest clàssic universal. Les il·lustracions són, també, dels alumnes mateixos.

Abans de la presentació, els assistents van visitar i participar en l'exposició interactiva sobre *El Petit Príncep*.

Acte de presentació del document “El nostre estil d’educar” de la ICCIC, a càrrec del doctor Jordi Riera i Romaní, a la seu del Col·legi Oficial de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya.

Davant la comunitat educativa, es va presentar aquest document arrelat en l’ideari de la Institució Cultural del CIC. La Comissió Pedagògica del Patronat va assumir l’actualització de la primera versió, de l’any 2007, mitjançant un procés participatiu del claustre, del consell directiu de la institució, de l’alumnat, de les famílies i dels agents comunitaris vinculats al CIC.

Com assolir les competències digitals, avui, a les escoles.

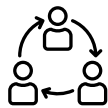
8i9

de febrer
de 2019 al
CosmoCaixa

Flos i Calcat

Fundació Privada

EduCaixa
Obra Social "la Caixa"

Institució Cultural del CIC
Fundació Privada

Junts fem CIC

Uneix-te a l'experiència!

La Institució té una àmplia oferta formativa: Educació Infantil, Educació Primària, Educació Secundària Obligatòria, Batxillerats, Cicles Formatius de Grau Mitjà i Superior, Idiomes i Música.